

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716010902
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716010902.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.11.2020, v trestnej veci proti obžalovanému F. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/110/2016 zo dňa 03.06.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

F. W., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom N. XXX,
okr. F.,

u k l a d á:

Podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 56 ods. 1, 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. k/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výške 350,- (tristopäťdesiat) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovaným úmyselne zmarený, ukladá mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného F. W. vinným pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 14.08.2016 v čase o 18:24 hod. počas prevádzkovej doby v areáli čerpacej stanice X. v obci N., okres F. fyzicky napadol v prítomnosti maloletých osôb - D. B., nar. XX.XX.XXXX, T. H., nar. XX.XX.XXXX, Q. R., nar. XX.XX.XXXX a P. L., nar. XX.XX.XXXX maloletého Q. K., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že ho opakovane ľavou rukou chytil v oblasti pod krkom a gumenou obuvou, ktorú držal v pravej ruke ho opakovane udieral po hornej časti tela, pričom mu podľa lekárskej správy zo dňa 14.08.2016 spôsobil povrchové pomliaždenie pravej strany krku ako úraz ľahký, s dobou liečenia do sedem dní, pritom mu poškodil náramkové hodinky zn. Smart Watch GT08 v hodnote 43,-eur,

a zároveň toho istého dňa t.j. 14.08.2016 v čase o 18:27 hod. maloletému Q. K., nar. XX.XX.XXXX zobral jeho bicykel zn. Merida, ktorý si naložil do svojho motorového vozidla zn. Škoda Octavia, ev. č. F. a z miesta odišiel, čím krádežou bicykla spôsobil Q. O. st., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. č. XXX, okres Poprad škodu vo výške 485,-eur.

Za to mu podľa § 364 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. k/ Tr. zákona a § 37 písm. h/ Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 1 (jedného) roka.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil a to proti výroku o vine, ako aj o treste rozsudku v celom rozsahu. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že plne odmieta akúkoľvek vinu zo spáchania skutkov mu kladených za vinu. Súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pričom nebral do úvahy dôkaznú núdzu zo strany obžaloby a tiež neuplatnil materiálny korektív a princíp in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného). Má za to, že prvostupňový súd sa nepridržal právnych názorov Krajského súdu v Prešove zo dňa 06.11.2018, ktoré vyplývajú z uznesenia o zrušení napadnutého rozsudku, sp. zn 10To/15/2018-208 Okresného súdu Poprad zo dňa 29.03.2019. Krajský súd v Prešove v predmetnom uznesení dal na vedomie Okresnému súdu Poprad, čo sa môže považovať za zákonne vykonaný dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. poriadku. Okrem toho aj protokolácia o obsahu prednesu jednotlivých strán v trestnom konaní, vrátane subjektov v konaní, nie sú v doslovnom znení, ale často v skreslenom a skrátanom podaní, čo nevytvára obraz skutočného priebehu hlavného pojednávania, zaznamenaného v zápisnici o hlavnom pojednávaní z dní 28. marec 2019 a 03. jún 2019. Už na začiatku hlavného pojednávania odmietol súd spojiť túto vec (trestné stíhanie začaté dňa 25.08.2016) s identickou vecou, ale inou právnou kvalifikáciou vedenou na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 4T/65/2017 (trestné stíhanie začaté dňa 27.01.2017), čím došlo a dochádza k neefektívnemu a nehospodárnemu a tiež duplicitnému trestnému stíhaniu mojej osoby. V tej istej veci sa vedie hlavné pojednávanie za tento incident, ktorý sa stal v tento istý deň s tými istými účastníkmi. Ide o vedenie trestného stíhanie v jeho neprospech, čo samosudkyňa odmietla pri žiadosti o spojení vecí. Kvôli tomuto neefektívnemu a zdĺhavému súdnemu prejednaniu veci už niekoľko rokov sa nachádza v právnej neistote. V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 Ústavy SR, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané. Judikatúra kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality. Okresný súd Poprad vôbec počas dokazovania nezohľadnil vykonané dôkazy, odôvodnenie jeho rozsudku je subjektívnym názorom súdu o vine, pričom k závažným faktom, ako je to, že si svedkovia neprečítali zápisnice o výsluchu v prípravnom konaní, že vypovedali na súde v jeho prospech, súd nezaujímal a nezohľadnil to pri rozhodovaní. Pokiaľ ide o trestné stíhanie voči jeho osobe, to sa začalo už pred vyše tromi rokmi, pričom zo strany Okresného súdu Poprad dochádza k prieťahom v trestnom konaní, čím dochádza k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a teda dochádza k porušeniu práva na spravodlivý a včasný trestný proces. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa súdnej alebo inej právnej ochrany. Len prerokovaním veci na súdnom alebo inom právnom orgáne ochrany práva sa právna neistota osoby neodstráni. Právnu istotu vytvára jeho spravodlivé právoplatné rozhodnutie. Preto na realizáciu ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí iba konanie a prejednávanie veci pred súdom. Právna zložitost' sporu nezbavuje súd ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nedokonalým poznaním obsahu samotnej podstaty veci, vedením jednotlivých pojednávanií a nariadovaním dokazovania bez náležitého zistenia procesne významných skutočností pre toto dokazovanie. Správaním sa účastníka konania sa súd môže zbaviť zodpovednosti za prieťahy v konaní, len ak v dôsledku správania sa účastníka došlo k spomaleniu postupu v konaní. Prieťahy v konaní, ktoré zapríčinil aj účastník konania, nevylučujú však a priori zodpovednosť súdneho orgánu, ktorý vo veci koná, ak o právach účastníka konania rozhoduje dlhšie, než je primerané podľa povahy veci, alebo ak ide o zbytočný prieťah zapríčinený

súčasne i nesprávnym postupom súdu (I. ÚS 47/96). Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95). Pokiaľ ide o význam veci preňho ako obžalovaného, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie, než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. júna 1987)]. Podľa ustálenej judikatúry, pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. OS Poprad) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02). Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, uvádza, že táto vec ani zo skutkového, ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti. Má za to, že v okolnostiach danej veci pri sústredenejšom a najmä efektívnejšom postupe Okresného súdu Poprad bolo možné plynulo postupovať tak, aby bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty. Vyše troch rokov zažíva spolu s rodinou, manželkou a tromi maloletými deťmi strach zo štátnej moci, navyše, keď sa poškodený jeho synom vysmieval, že ich otec „pôjde do basy“ a jeho syn sa Kotarbu ml. ako poškodeného do dnešného dňa bojí. Okresný súd Poprad napriek vyše trojročnému trestnému stíhaniu nepoukázal v odôvodnení rozsudku na zložitost' veci. Pokiaľ súd tvrdí v odôvodnení rozsudku (str. 17), že má v odpise z registra trestov jeden záznam za konanie vedené na Okresnom súde Poprad, pod sp. zn. 5T/59/2012, ktorým bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zákona a bola mu uložená skúšobná doba do 04.10.2013, v ktorej sa osvedčil, tak k tomu uvádza, že išlo o pílenie a zväžanie dreva na kúrenie na zimu pre jeho starú matku z miesta - urbáru, ktorý bol už v tom čase v reštitučnom konaní a ktorý sa v krátkom čase po tomto podmiennečnom zastavení v reštitúcii (v rámci právoplatného reštitučného rozhodnutia) vrátil opäť jeho rodine a jeho rodina tento urbár vlastní dodnes, tak ako ho vlastnila niekoľko desiatok rokov predtým. Teda bol uznaný vinným za krádež dreva, ktoré niekoľko desiatok rokov patrilo jeho rodine, teda za krádež vlastného majetku, pričom rozhodovala o tom pani samosudkyňa Okresného súdu Poprad, ktorá vydala aj tento odsudzujúci rozsudok. Cudzou vecou sa pritom rozumie hnutelná vec nepatriaca páchatel'ovi vôbec, alebo nepatriaca iba jemu a ktorú páchatel' nemá vo svojej dispozícii. Vlastník sa nemôže dopustiť krádeže vlastnej veci ani návodu a pomoci ku krádeži takej veci. Za cudziu vec preto treba považovať vec, ktorá páchatel'ovi vlastnícky vôbec nepatrí, resp. mu nepatrí výlučne, za predpokladu, že s ňou nakladá ako s vlastnou alebo spôsobom, ktorý je vyhradený výlučnému vlastníkovi. On ako právne neznaný nevedel proti tomu postupovať a nepoznal zákony a právnu úpravu, v tejto veci tak v dohľadnej dobe podá návrh na povolenie obnovy konania. Pokiaľ mal byť uznaný vinným za krádež aj v tomto prípade, je to pre neho morálna urážka robiť z neho zlodeja, keďže v obci N. patrí k tým lepšie finančne situovaným občanom, vlastní vlastný penzión, druhý penzión v obci N. vlastní ako spoluvlastník, je lyžiarsky inštruktor, stavbyvedúci, stavia sám bez pomoci vlastnými rukami rodinné domy a drevené zruby, sprevádza agroturistov a nie je odkázaný na krádež starého bicykla chlapca, ktorý fyzicky a psychicky týral jeho syna. Nie je sociálne odkázaný na to, aby kradol starý bicykel, navyše bez dokázania subjektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného prečinu. Ku samotnému skutku uviedol, že jeho syn P. W. bol zbitý a bicykel mu bol prehodený cez plot Q. O. ml. V celej veci išlo o to, že ako rodič a zákonný zástupca jeho maloletého syna išiel za Q. O. ml., ktorý potvrdil, že zbil jeho syna a zobral mu jeho bicykel. Poškodený Q. O. ml. mu ako staršiemu mužovi začal vulgárne nadávať. Tento agresor v procesnom postavení poškodený O. ml. si rozbil hodinky, ktoré mu uhradil, celý incident si chcel vysvetliť s jeho otcom Q. O. st. Keďže O. ml. ušiel od neho, lebo vedel, že to budem riešiť s jeho otcom, nechal na mieste bicykel, ktorý mu zobral do auta a odviezol ho k sebe domov, pričom bicykel by dal priamo jeho otcovi Q. O. st., ktorý mal prísť k nemu si celú situáciu vysvetliť. Bicykel bol opretý o plot a nebola žiadna tendencia ho kradnúť, ako to tvrdí súd. Jeho syn v dôsledku neprispôsobivého poškodeného O. ml., ktorý je problematický nielen v obci N., ale aj v škole, má psychické problémy, ktoré sa odzrkadlili aj v učení v škole. To, že nenechal na mieste bicykel, ale zobral ho do auta k sebe domov, kde ho oprel o plot, vyhodnotil súd ako krádež. Bicykel pritom ihneď vrátil otcovi poškodeného O. st. Môže uviesť, že fyzicky nenapadol O. ml., išlo o vzájomné strkanie, žiadny fyzický útok, nakoniec k žiadnej ujme na zdraví nedošlo, čo by bolo pochopiteľné. Hrubými nadávkami útočil O. ml. na mňa. Neudieral som ničím Q. O. ml. po hlavu. Výpoveď Q. O. st. je vymyslená s cieľom mi uškodiť, keďže v tomto prípade ide o jeho závisť voči mojej osobe. Q. O. st. žiadny incident nevidel, vie to od svojho

syna O. ml., ktorý mu bežne vždy klamal a klame mu doteraz. Výpovede O. ml. a O. st. mali viaceré nezrovnalosti. Ostatní svedkovia žiadny incident nevideli, len o ňom počuli. Súd pritom v rozpore so zrušením rozsudku Okresného súdu Poprad z 29.03.2017 uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 06.11.2019, sp. zn. 10To/15/2018-208 uvádza výpovede, ktoré boli vykonané v konaní pred súdom, rozsudok ktorého bol zrušený v plnom rozsahu. Súd predsa musí vychádzať z nových dôkazov, aby to bolo v súlade so zásadou práva na spravodlivý trestný proces. Súd nepostupoval pri dokazovaní a zisťovaní skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10, 11, 12 Tr. poriadku. Týka sa to najmä výpovede D. W., ktorý v zmysle zásady bezprostrednosti a ústnosti uviedol, že k žiadnemu incidentu nedošlo, poškodený Kotarba ml. bol k nemu vulgárny a navyše zápisnicu z prípravného konania si neprečítal na polícii, ale hneď ju podpísal. Napriek tomu súd uviedol, že neverí jeho výpovedi a toto zdôvodnil v rozpore so zásadou bezprostrednosti. Ide o nevyváženosť posudzovania dôkazov v môj neprospech zo strany súdu. Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané. V tomto prípade však súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil a rozhodol napriek viacerým dôvodným pochybnostiam. V trestnom konaní nebola nijako preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu výtržníctva a prečinu krádeže, teda priamy či nepriamy úmysel. Toto nevyplýva ani z rozsudku okresného súdu. Trestná zodpovednosť podľa trestného práva hmotného je založená na zavinení v zmysle §§ 15 a 16 Tr. zákona, ktoré musí zahrňovať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu. Je zrejmé, že zavinenie, ako vnútorný psychický vzťah páchatel'a ku skutočnostiam tvoriacim trestný čin, tvoriace obligatórnu zložku subjektívnej stránky trestného činu, je v jeho úmyselnej forme budované nielen na vedomostnej, ale aj na vôľovej zložke, pričom pri priamom úmysle páchatel' chce spôsobiť porušenie alebo ohrozenie chráneného záujmu a pri nepriamom úmysle takéto porušenie alebo ohrozenie priamo nechce spôsobiť, avšak je uzročený s tým, že nastane. V tejto súvislosti treba brať do úvahy aj sporné prípady ľahostajnosti páchatel'a vo vzťahu k následku a rozlišovať medzi tzv. pravou a tzv. nepravou ľahostajnosťou. Pri pravej ľahostajnosti nie je vyjadrené uzročenie páchatel'a, takže aj eventuálny úmysel je priamo vylúčený (R 4/1997). Pri nepravej ľahostajnosti (ak ľahostajnosť páchatel'a k tomu, či následok nastane alebo nenastane, vyjadruje jeho kladné stanovisko k obom týmto možnostiam). Vedomostná (intelektuálna, rozumová, predstavová) zložka spočíva v páchatel'ovom vnímaní predmetov a javov jeho zmyslovými orgánmi a v jeho predstavách o týchto predmetoch a javoch. Úmyselné zavinenie obsahuje vždy vedľa vedomostnej zložky aj zložku vôľovú. Kritérium vôle je teda rozhodujúcim kritériom na rozlíšenie foriem zavinenia (úmyslu a nedbanlivosti), pretože je podstatný rozdiel predovšetkým v tom, či páchatel' následok chcel (alebo s ním bol aspoň uzročený) alebo ho nechcel. Zložka vedomostná, resp. vôľová nemusí vždy zodpovedať objektívnej realite, nakoľko predstava páchatel'a sa nemusí vždy úplne prekrývať s následkom jeho konania. Znaky subjektívnej stránky trestného činu sú rovnako ako aj ostatné znaky skutkovej podstaty predmetom dokazovania v trestnom konaní, avšak na rozdiel od ostatných znakov skutkovej podstaty (napr. objektívnej stránky), je možné o nich viesť dokazovanie spravidla len dôkazmi nepriamymi, t. j. zisťovaním vonkajších okolností, z ktorých je možné usudzovať zavinenie alebo motív páchatel'a a z ktorých sa dá podľa zásad správneho myslenia usudzovať vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (judikatúra R 62/1973, R 41/1976). O úmyselné zavinenie ide vtedy, ak páchatel' chcel spôsobiť svojim konaním skutočnosti, ktoré je možné podradiť pod znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo si tieto skutočnosti predstavoval aspoň ako možné. Do úmyselného zavinenia teda spadajú dva rozdielne prípady úmyslu a to úmysel priamy a úmysel nepriamy, nakoľko vôľové konanie páchatel'a môže byť zamerané na to, čo priamo páchatel' sleduje, ale aj na to, čo síce možno označiť za právne významný následok, avšak z pohľadu páchatel'a za následok vedľajší. O priamy úmysel ide vtedy, ak si páchatel' následok predstavil (aspoň ako pravdepodobný) a chcel ho spôsobiť. Vôľová zložka vyjadruje trestnoprávne kladný vzťah, t. j. zameranosť páchatel'a k zamýšľanému následku svojho

konania. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak si páchatel' predstavil následok ako možný a schválil ho pre prípad, že by nastal. Vôľová zložka tu má podobu menej intenzívneho uzrozumenia s následkom ako je to v prípade priameho úmyslu. Na existenciu takéhoto uzrozumenia možno usudzovať predovšetkým z faktu, že páchatel' nepočítal so žiadnou konkrétnou a relevantnou skutočnosťou, ktorá by vzniku možného následku jeho konania zabránila. Pre úmyselné zavinenie je bez významu, či následok bol cieľom konania páchatela alebo len prostriedkom k uskutočneniu iných cieľov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Súd v tomto prípade napriek výpovedi svedka W. ml. tento dôkaz otočil práve proti nemu, čo považuje za narušenie nezávislosti a nestrannosti súdu. Napriek tomu, že v celej veci týchto prečinov sú viaceré pochybnosti, ktoré preukazujú jeho nevinu, súd nebral do úvahy zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“. Použitie zásady (in dubio pro reo) (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu predmetných prečinov, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad neunesla dôkazné bremeno, keď jednoznačným a vierohodným spôsobom nepreukázala spáchanie prečinov z jeho strany ako obžalovaného. Nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obvinenému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obvineného. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“. Trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona spácha ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že a) napadne iného, b) hanobí štátny symbol, c) hanobí historickú alebo i kultúrnu pamiatku, d) hrubým spôsobom ruší priebeh verejného podujatia, najmä nedovoleným použitím pyrotechnického výrobku, násilným poškodením sedadla alebo časti športového zariadenia slúžiacej na oddelenie sektorov, vhadením nebezpečného predmetu na športovisko alebo na iné miesto konania podujatia alebo e) vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku alebo vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík. Zmyslom citovaného ustanovenia je ochrana pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný poriadok. Výtržníctvom bývajú spravidla ohrozené aj ďalšie záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka; dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt). Konanie má vo všeobecnosti dve formy, a to i hrubú neslušnosť a výtržnosť. Konkrétne konanie môže naplňať obe tieto formy, ktoré sa niekedy prekrývajú. Ide spravidla o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo i uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Formy výtržníckeho konania teda musia narušovať i občianske spoluzitie hrubo, t. j. vo zvýšenej miere, takže menej závažné prejavy narušenia i tohto spoluzitia nemôžu postačovať. O hrubé narušenie občianskeho spoluzitia pôjde najmä v prípadoch, keď posudzované konanie má charakter zjavnej svojvôle, bezohľadnosti a spravidla určitej vyhranenej jednostrannosti v tom, že páchatel' sleduje presadenie svojho - zo spoločenského hľadiska neprijateľného - záujmu na úkor záujmov ostatných občanov. Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok a je pre neho typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatela k zásadám občianskeho spoluzitia. Na rozdiel od hrubej neslušnosti je to spravidla fyzické alebo psychické násilie, ktoré je namierené proti osobám alebo veciam, alebo prejavy vzbudzujúce obavy o bezpečnosť ľudí alebo majetku, resp. výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu súčasne

prítomných osôb. V konflikte medzi ním, keď si chránil maloleté dieťa pred agresívnym poškodeným nedošlo k žiadnej ujme na zdraví, k žiadnemu prvku násillia, navyše poškodený O. ml. mu podľa i výpovede svedka W. ml. vulgárne nadával. Zo strany prvostupňového súdu došlo k podstatným chybám v konaní, ktoré súd dokazovaním nijak neodstránil pochybnosti o skutkových zisteniach napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Súd sa nevysporiadal s mojou argumentáciou a nijako ju nevyvrátil a nepreukázal opak mojej výpovede. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako nadriadený orgán podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 03. júna 2019, sp. zn. 5T 110/2016-302 a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo aby po zrušení rozsudku rozhodol odvolací orgán sám o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad. O hrubé narušenie občianskeho spolužitia pôjde najmä v prípadoch, keď posudzované konanie má charakter zjavnej svojvôle, bezohľadnosti a spravidla určitej vyhranenej jednostrannosti v tom, že páchatel sleduje presadenie svojho - zo spoločenského hľadiska neprijateľného - záujmu na úkor záujmov ostatných občanov. Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok a je pre neho typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatela k zásadám občianskeho spolužitia. Na rozdiel od hrubej neslušnosti je to spravidla fyzické alebo psychické násillie, ktoré je namierené proti osobám alebo veciam, alebo prejavy vzbudzujúce obavy o bezpečnosť ľudí alebo majetku, resp. výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu súčasne prítomných osôb. V konflikte medzi ním, keď si chránil maloleté dieťa pred agresívnym poškodeným nedošlo k žiadnej ujme na zdraví, k žiadnemu prvku násillia, navyše poškodený O. ml. mi podľa i výpovede svedka W. ml. vulgárne nadával. Zo strany prvostupňového súdu došlo k podstatným chybám v konaní, ktoré súd dokazovaním nijak neodstránil pochybnosti o skutkových zisteniach napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou a nijako ju nevyvrátil a nepreukázal opak jeho výpovede. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako nadriadený orgán podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 03. júna 2019, sp. zn. 5T/110/2016-302 a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo aby po zrušení rozsudku rozhodol odvolací orgán sám o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je možné považovať za dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v posudzovanej veci, ako to vyplýva aj z dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa rozhodoval v poradí už druhým rozsudkom v tomto konaní.

V poradí prvý rozsudok okresného súdu v predmetnej trestnej veci zo dňa 29.03.2017 sp. zn. 5T/110/2016-680 bol totižto uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 06.11.2018 sp. zn. 10To/15/2018 zrušený a vrátený okresnému súdu, aby vec znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku (v poradí druhého) ako aj konania mu predchádzajúceho krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po opätovnom vykonaní a hodnotení dôkazov, po zachovaní možnosti pre strany v konaní - v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu - obsah dokazovania doplniť, postupoval v súlade s jeho závermi a dokazovanie zákona zodpovedajúcim spôsobom vykonal.

Po uvedenom postupe krajský súd zistil, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom a preto zistil správne skutkový stav v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu vykonal zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine a treste. Svoje skutkové i právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí v potrebnom rozsahu odôvodnil a preto krajský súd sa s jeho argumentáciou aj vo vzťahu k uvedeným záverom stotožnil.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného F. W..

Hneď v úvode krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že nepovažuje za dôvodné námietky obžalovaného, že dokazovanie pred okresným súdom nezodpovedalo usmerneniu plynúcemu z už označeného zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu v poradí prvého rozsudku v posudzovanej veci.

Naopak krajský súd hodnotí postup okresného súdu pri vedení dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 28. marca 2019 a 03. júna 2019 ako precízny a spĺňajúci všetky kritéria pre naplnenie procesných zásad ovládajúci vo svojom súhrne kontradiktórny proces v posudzovanom prípade.

Obžalovaný bol totižto, vychádzajúc z obsahu zápisníc o hlavnom pojednávaní konaných v dňoch 28. marca 2019 a 03. júna 2019, zjavne oboznámený so všetkými skutočnosťami kladenými mu za vinu, ale hlavne s dôkazmi o nich, za aktívnej účasti jeho obhajcu - mal plne zachovať možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov rozhodujúcich pre ustálenie skutkového stavu - mal možnosť klásť otázky týmto svedkom, pričom výpovede svedkov (ale aj obžalovaného) boli konfrontované s ich vyjadreniami z prípravného konania, tak aby mali možnosť vysvetliť buď existujúce rozpory v obsahu svojich výpovedí, či po upozornení na ich neúplnosť oproti predchádzajúcim vyjadreniam, ich doplniť.

Rovnako tak bol plne zachovaný priestor pre obžalovaného pri predkladaní návrhov na vykonanie dôkazov, opätovný výsluch už svedkov vypočutých, či výsluch svedkov nových. Na druhej strane, pokiaľ

okresný súd návrhu obžalovaného nevyhoviel zrozumiteľne (preskúmateľne) v konfrontácii s už dôkazmi vykonanými (na podklade skutočnosti z nich plynúcich), v odôvodnení rozsudku vysvetlil, prečo návrhu nevyhoviel a vykonanie dôkazu odmietol, pričom krajský súd sa s touto argumentáciou prezentovanou v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a odkazuje na ňu.

Keďže nebol produkovaný dôkaz, aby protokolácia „podstatného“ a nie „doslovného“ obsahu (§ 58 ods. 4 Tr. poriadku) výpovedi obžalovaného a svedkov sa nepreniesla do obsahu zápisníc vyhotovených na hlavnom pojednávaní, preto neobstojí tvrdenie obžalovaného, že výpovede boli protokolované v skrátenej, skreslenej podaní, čo obhajoba (ani obžalovaný) v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 28. marca 2019 a 03. júna 2019 nenamietali a prvýkrát túto námietku vzniesol až obžalovaný v rámci záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku v posudzovanej veci.

Obžalovaný v odvolacích námietkach tiež zvyrazňoval, že takto ustálený skutkový stav založený na zjavnej dôkaznej núde nemohol bez rozumných pochybností viesť okresný súd k záveru, že skutok sa stal tak, ako je opísaný v skutkovej vete rozsudku a už vôbec nie, že je trestným činom a že jeho páchatelom je obžalovaný, za danej situácie mal preto okresný súd použiť zásadu - in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech páchatela a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Ako už bolo skôr naznačené, úlohou súdov pri hodnotení dôkazov je predovšetkým ich povinnosť hodnotiť ich v kontexte všetkých dôkazov a všetkých okolností prípadu.

Je zrejmé, že pohnútkou pre ustálené správanie sa obžalovaného bolo zjavne protiprávne konanie poškodeného maloletého V. O. voči jeho maloletému synovi P. W., ktoré minimálne naplnilo skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, no pre nesplnenie zákonom predpokladanej vekovej hranice aspoň 15 rokov pre priestupkovú zodpovednosť páchatela za svoje konanie nebol V. O. ml. postihnutý. Za toto správanie sa poškodeného voči jeho synovi chcel preto obžalovaný poškodeného zjavne „strestať“.

Pokiaľ sa jedná o spôsob a okolnosti napadnutia poškodeného obžalovaným, tieto boli riadne a predovšetkým prehľadne zdokumentované na obrazovom zázname z priemyselnej kamery nainštalovanej na budove čerpacej stanice nasmerovanej na miesto parkoviska pred stanicou, kde bol poškodený obžalovaným napadnutý.

Konanie obžalovaného zaznamenané na kamerovom zázname, ktorý bol aj riadne v súlade s procesným predpisom prehratý na hlavnom pojednávaní, prehľadne dokumentuje konanie obžalovaného, ktoré nie je možné hodnotiť inak, ako opakované fyzické napádanie poškodeného obžalovaným, údermi gumenou obuvou tzv. crocsou, po hornej časti tela v oblasti krku, ramien, či lopatiek chrbta, držiac pritom druhou rukou za odev poškodeného, aby pred jeho útokom nemohol ujsť tak, ako sa to napokon prenieslo do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku.

Opis spôsobu a okolností napadnutia poškodeným V. O. ml. vo svojich výpovediach potom bez zásadných rozporov zodpovedá obsahu tohto kamerového záznamu a rovnako tak zodpovedá tomu aj mechanizmus možného vzniku zistených zranení u poškodeného V. O. ml. tak, ako boli diagnostikované pri vyšetrení (podľa lekárskej správy) u P. W. C. na chirurgickom oddelení Nemocnice F., a.s. dňa 14.08.2016.

Tieto dôkazy vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu nielen bez rozumných pochybností nemôžu svedčiť o dôkaznej núde, či vyvolávať pochybnosti o zistenom skutkovom stave, no súčasne vylučujú tvrdenia obžalovaného, že fyzicky nenapadol O. ml., ničím ho neudieral po hlave, išlo len o vzájomné strkanie, čoho dôkazom je, že k žiadnej ujme na zdraví nedošlo, a naopak hrubými nadávkami útočil O. ml. naňho.

Na druhej strane práve opis spôsobu napadnutia poškodeného a jeho okolností obžalovaným nielenže nezodpovedá už sumarizovaným dôkazom, ale najmä obsahu jeho výpovedí na hlavnom pojednávaní v konfrontácii s jeho vyjadreniami v prípravnom konaní, z ktorých plynie, že nielen vypovedal o rozhodných skutkových okolnostiach rozdielne (vedomosť o veku poškodeného mal V. O., alebo či ho fyzicky napadol, resp. nenapadol údermi gumenej papuče do hornej časti tela), no predovšetkým tieto rozpory nevedel zrozumiteľne a v logickej súvislosti vysvetliť a zjavne svoje výpovede len prispôboval v

jednotlivých štádiách konania vývoju obsahu vykonaného dokazovania v rámci trestného konania v posudzovanej.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní poukazuje na zásadné rozpory vo výpovediach poškodeného Q. O. ml., no najmä svedka D. W., treba tieto nezrovnalosti priznať, avšak len na úrovni ich výpovedí na hlavnom pojednávaní, oproti ich výpovedi v prípravnom konaní, čomu sa však vyčerpávajúcim spôsobom, ako to už bolo naznačené skôr, venoval okresný súd a to zjavne procesne konformným spôsobom.

V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku je preskúmateľne uvedené, že svedok D. W. v prípravnom konaní podstatné skutkové okolnosti opísal v rozhodnom obsahu rovnako ako poškodený V. O. ml., jednak potvrdil, že v čase fyzického napadnutia poškodeného obžalovaným tam okrem neho bola prítomná minimálne aj T. M. a ďalšie deti, tiež uviedol, že obžalovaný poškodeného zmlátil, rovnako tak, že mu zakázal zobrať jeho bicykel a sám mu ho potom naložil do auta, pričom zásadnú zmenu svojej výpovede na hlavnom pojednávaní potom podľa názoru krajského súdu nevedel zrozumiteľne vysvetliť, aj napriek opakovaným otázkam procesnej sudkyne pri postupe podľa § 264 ods. 1, 2 Tr. poriadku, preto správne okresný súd pojal do sumy dôkazov tvoriacich podklad pre ustálenie skutkových zistení, výpoveď svedka D. W. z prípravného konania.

Je namieste ešte osobitne zvýrazniť, ako to vyplýva z hodnotenia už uvedených dôkazov, že táto výpoveď svedka L. W. určite nebola jediným a rozhodujúcim dôkazom pri posudzovaní viny obžalovaného za žalovanú trestnú činnosť, rovnako tak, ako aj časť dôkazov vykonaných ešte pred v poradí prvým (krajským súdom zrušeným) odsudzujúcim rozsudkom, ktoré síce okresný súd preniesol pri ich hodnotení aj do odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, no nemali, ani mať nemohli rozhodujúci vplyv pre záver o vine a trest uloženom obžalovanému v hodnotenom prípade.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného, preto neobstojí námietka obžalovaného v tomto prípade o nevyváženosti posudzovania dôkazov dokonca v jeho neprospech zo strany súdu.

Napokon obžalovaný zásadným spôsobom - opierajúc sa o vlastný záver o skutkových zisteniach plynúcich z vykonaných dôkazov spochybňujúci nielen napadnutie poškodeného - vylúčil, aby z jeho konania vyplynulo odcudzenie bicykla s úmyslom si ho privlastniť a teda ukradnúť.

Obžalovaný hodnotiac incident s poškodeným uviedol, že poškodený V. O. ml., po vzájomnom fyzickom napádaní od neho ušiel, lebo vedel, že to bude riešiť s jeho otcom, preto nechal na mieste bicykel, ktorý mu aj z tohto dôvodu, zobral do auta a odviezol ho k sebe domov s úmyslom bicykel dať priamo jeho otcovi Q. O. st., ktorý mal prísť k nemu si celú situáciu vysvetliť. Bicykel bol opretý o plot a nebola žiadna tendencia ho kradnúť, ako to tvrdí súd, pričom po príchode V. O. st. si ho aj zobral so sebou.

V reakcii na uvedené krajský súd uvádza, že dokazovaním nebolo preukázané aby, ako to tvrdí obžalovaný, bol s poškodeným „nepriamo dohodnutý“, že on zoberie jeho bicykel k sebe domov, keď od neho ušiel a preto ho vedome nechal na mieste, za tým účelom, aby za ním prišiel jeho otec Q. O. st., aby sa s ním mohol porozprávať o jeho predchádzajúcom správaní sa voči jeho synovi P. W..

Za danej situácie, kedy svojím správaním, potom čo napadol poškodeného, obžalovaný vlastne neumožnil poškodenému zobrať si svoj bicykel a sám bicykel z miesta kde poškodeného napadol, zobral s odôvodnením, že mu ho ihneď vráti, keď za ním príde jeho otec, podľa názoru krajského súdu vyslovene predstavuje „na hranici zákonnej udržateľnosti“ právne posúdenie konania obžalovaného ako „obyčajné“ prisvojenie si cudzej veci (ako krádež podľa § 212 Tr. zákona), jednoznačne v prospech páchatela, teda obžalovaného, keďže v skutkovej vete opísané konanie obžalovaného v kontexte tomu predchádzajúceho fyzického napadnutia poškodeného V. O. ml. sa javí ako dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu vydierania podľa § 189 Tr. zákona a to za rovnako ustálených okolností podmieňujúcich použitie prísnejšej trestnej sadzby (na chránenej osobe - dieťaťi), ako je tomu v prípade trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona.

Vzhľadom na skutočnosť, že v posudzovanom prípade absentuje odvolanie prokurátora, krajský súd (po doplnení dokazovania) nemohol pristúpiť k zmene právneho posúdenia konania obžalovaného v naznačenom smere, nakoľko mu v tom bráni pravidlo „zákazu zmeny k horšiemu“ v neprospech obžalovaného upravené v ust. 322 ods. 3 Tr. poriadku.

V kontexte uvedeného potom na tomto mieste považuje krajský súd za potrebné uviesť k námietke obžalovaného, že v posudzovanom prípade boli splnené podmienky pre hodnotenie závažnosti konania obžalovaného za použitia tzv. materiálneho korektívu, ktorý je upravený v ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona nasledovne.

Nebolo možné nebrať v posudzovanom prípade do úvahy dôvody - pohnútky - ktoré viedli obžalovaného k ustálenému správaniu, „poučiť“ poškodeného do budúca, aby sa takéhoto správania voči mladším a predovšetkým slabším rovesníkom už neopakovalo.

No spôsob a forma, akú zvolil obžalovaný, bola zo spoločenského hľadiska neprijateľná, ktorú nie je možné akceptovať, keďže išlo zjavne o svojvôľu „zobrať spravodlivosť do vlastných rúk“ a potrestať poškodeného stále v tom čase ešte štrnásť ročného chlapca spôsobom - opakovanými údermi po hornej časti tela poškodeného gumenou obuvou, držiac ho pritom pod krkom druhou rukou, čo malo za následok spôsobenie zranení, ktoré si objektívne vyžiadali lekárske ošetrenie, podľa krajského súdu bez rozumných pochybností prekročilo zákonom predpokladanú intenzitu závažnosti konania páchatel'a (§ 10 ods. 2 Tr. zákona) - hranice riadneho občianskeho spolužitia, ktoré oprávnene vzbudilo obavy o bezpečnosť zdravia, resp. aj majetku u maloletého V. O. a preto bolo namieste v tomto prípade vyvodiť voči konaniu obžalovaného trestnoprávnu zodpovednosť za trestný čin tak, ako bol právne posúdený rozsudkom okresného súdu.

Napokon krajský súd vzhľadom na právnu a faktickú zložitost' veci, v posudzovanom prípade, na správanie obžalovaného a ďalších účastníkov konania a spôsob, akým okresný súd v tomto trestnom konaní postupoval hodnotiac dobu trestného stíhania obžalovaného od vznesenia obvinenia dňa 25.08.2016 až do meritórneho rozhodnutia vo veci okresným súdom rozsudkom dňa 03.06.2019 a následne aj odvolacím súdom na verejnom zasadnutí dňa 24.11.2020 (štyri roky a tri mesiace) z pohľadu aj rozhodovacej činnosti súdov v obdobných trestných veciach a majúci na zreteli ustálenú rozhodovaciu prax ESLP, či ÚS SR, podľa ktorej trestné konanie spravidla presahujúce viac ako šesť rokov je možné už hodnotiť ako neprimerane dlhé so záverom o existencii prieťahov v trestnom konaní s nárokom pre obžalovaného na kompenzáciu za vzniknuté prieťahy vo forme zmiernenia druhu a výmery ukladaného trestu, nezistil obžalovaným namietané zásadné a neodôvodnené prieťahy v trestnom konaní.

Za danej situácie a vykonaného dokazovania má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že skutok sa stal, je trestným činom a že páchatel'om tohto skutku je obžalovaný F. W..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal obžalovaný, preto správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia konania obžalovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona.

Napokon až pri výroku o druhu a výmere trestu krajský súd zistil také skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech, obžalovaného.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Okresný súd následne ustálil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa (§ 36 a § 37 Tr. zákona), v nadväznosti na to tiež v súlade so zákonom (§ 38 ods. 2, 8 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona) určil trestnú sadzbu, v rámci ktorej potom aj určil druh a výmeru trestu v zmysle základných hľadísk jeho kritérií podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona z jeho pohľadu pre naplnenie účelu trestu, prihliadajúc pritom aj pravidlo (§ 34 ods. 3 Tr. zákona), že trest má postihovať len páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Zohľadňujúc doposiaľ uvedené v súhrne, krajský súd konštatuje, že v danom prípade, aby mohol konštatovať záver, že trest tak, ako bol uložený okresným súdom, je trestom zákonným, ktorý zodpovedá

plne zásadám pre ukládanie trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, okolnosti, za ktorých sa skutku dopustil, ako aj samotnú osobu obžalovaného (od spáchania skutku viedol riadny život, uhradil spôsobenú škodu), mal za to, že bolo na mieste trest uložený okresným súdom zmierniť a uložiť obžalovanému peňažný trest ako trest samostatný vo výmere 350,- eur a pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu bol obžalovaným úmyselne zmarený, mu uložil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov, čo bol aj dôvod pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku vo výroku o treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. poriadku.

Toto boli dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.